

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 16 Νοεμβρίου, 1851.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Ὁ ΤΑΡΤΟΥΦΟΣ, Κωμωδία Μολιέρου τοῦ Γάλλου μεταφρασθεῖσα ἐμμέτρως ἔ μετανεχθεῖσα εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἤθη ὑπὸ Ἰ. Ἰσιδωρίδου Σκυλίση. — Ἐν Σμύρῃ. Τυπογραφεῖον τῆς Ἐφημ. τῆς Σμύρνης. 1851.

Ἡ Κωμωδία αὕτη, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Μολιέρου, μεταφρασθεῖσα ἐμμέτρως ὑπὸ τοῦ εὐφραδοῦς συντάκτου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ μεταφρασοῦ τῶν μεγαλητέρων καὶ ὠραιοτέρων μυθιστορημάτων τοῦ Σύη καὶ Δουμά, ἐξεδόθη κατ' αὐτάς.

Εἶδομεν τὸ βιβλίον τοῦτο ἢ μετάφρασίς του εἶναι τοσοῦτον ἐπιτυχίμενη, ὥστε διναταί τις νὰ εἴπῃ οὐκ εἶναι καὶ ἡ καλύτερα ὄλων τῶν ἄλλων. Ἐπομένως ἔχει καὶ ἄλλο πλεονέκτημα τὴν καθαριότητα τῆς γλώσσης, ἣν παρῆρῃαιζομένη ἀφελεστάτη, θέλει τὸν ἀναγνώστην καὶ καθιστᾷ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πόνημα λόγου ἄξιον.

Ἀφήροντες δὲσα περὶ Κωμωδίας ὁ ἴδιος μεταφραστὴς ἐν τῇ προλόγῳ αὐτοῦ εἶπεν, ἐρχόμεθα ἐνταῦθα πρὸς εἰμὴν νὰ εἴπωμεν ποίαν ἢ νεοελληνικὴ ποίησις λαμβάνει ὑποδοχὴν ἐκ τινῶν, οἵτινες ἂν καὶ σοφοὶ καὶ ἐγνωσμένοι ἐπὶ παιδείᾳ καὶ μαθήσει δὲν ἐδυνήθησαν ὁμῶς νὰ ἐκτιμῶσι τὸ εἰκονικώτατον τοῦτο

Τὶ θάλασσ' ἀφρισμένη!

Τὶ φύσις δακρυσμένη!

Τὶ ἄγρια βραδιά!

Τὰ φύλλα, ἕνα, ἕνα,
Ἀφίνου μαρμαρένα
Τὰ ἔρημα κλαδιά.

Τρυγόνι γηρεμένο
Σὲ περιγιάλι ξένο
Γυρνῶ ε' τὰ σκοτεινά.
Μονάχος χωρὶς φίλο
Σὰν φθινοπώρου φύλλο
Ποῦ ἀνεμογυρνᾷ.

Καὶ τὸ

Περίσφρέ με Ζέρυρε! εἰς τὰς φιδρὲς Κυκλάδας,
Χρυσᾶς εἰς νύκτα ἕαρος, ὡς οὐρανοῦ Πλειάδας·
Ὡ Σαλαμίνας θάλασσα! αἱ βφαλοὶ σου θρήνον
Βαρθάρων ἀναπέμπουσαι καὶ ἄσματτα Ἑλλήνων,
Καὶ ῥίπτεις εἰς τὰς σιγαλὰς ἀκτάς σου καὶ ἀρχαίας
Περσῶν εἰσέτι θώρακας καὶ περικερπλαίας.
Εἰπέ, ὦ Οἴτη! ὦ νᾶέ! ὦ δόξης Μυκωσωλείτων!
Τοῦ Λεωνίδου τ' ὄνομα καὶ τῶν τριακοσίων κτλ. κτλ.

Ὅχι ἴσα μὲ τὸν εἶχον

Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
ἄλλ' οὔτε ἴσα μ' ἕνα δημοτικὸν κακοσίνθετον ἔπος.
Καὶ ἰδοὺ τί συμβαίνει σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἐνῶ ἐξ ἐνός ὁ πολλῶν ἐπαίνων ἄξιος Ἀμβρόσιος Ῥάλης συζητεῖ κατ' ἔτος ποιητικούς ἀγῶνας καὶ δι' αὐτῶν προσκαλῶν τοὺς Ἑλληνας ποιητὰς εἰς συναγωνισμόν, ζητεῖ νὰ καταστήσῃ μεγαλητέραν τὴν ποίησιν, καὶ ἀναδειξῆι τὰ ῥοδόκηνα κάλλη τῆς ἀκόμῃ περισσότερον παρ' ὅτι φαίνονται, ἐξ ἄλλης μέρους ὁ Καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Κ. Ἀσώπιος παραγνώριζον καὶ ποιητὰς καὶ τὰς αὐτῶν ποιήσεις, νομίζει αὐτοὺς ὄλες χωρὶς ἐξαιρέσιν ἀξίους τοῦ Καίᾳδα,

καὶ τὴν ποιησὶν ὄχι μόνον ἀξίαν φόγου ἀλλὰ καὶ ἀξίαν καταδίκης, ποινῆς δρακοντίου. (!!!) Εἰς ταῦτα ἰδοῦ τι ἀπαντᾷ ὁ κύριος Π. Σοῦτσος.

« Ὅ,τι δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων μάλις ἐλήφθη, ἐξὶ μυριάς καλῶν λέξεων καὶ ἐπιθέτων, ἢ συντομία τῆς ἐκφράσεως καὶ ἢ εὐκρίνεια. Ἄλλοι μετὰ ταῦτα ἐλθόντες, ἴσως εὐτυχέστερον ποιήσουσι· ἀλλὰ τὰ θέμεθλα τοῦ ποιητικοῦ λόγου ἐτέθησαν διὰ παντός. Τοσοῦτον δὲ ἢ νεωτέρα τῶν Ἑλλήνων ποιήσεις ἀθλία, ὡς οὐδὲ τὸν πολυμαθῆ Κωνσταντῖνον Ἀσώπιον, εἰς περιέργειαν ἀναγνώσεως ἐκίνησεν,

« Ἰδωμεν καὶ τοῦτο.

« Οἱ αἰῶνες θαυμάζουσιν ἐτι τὰ ἔπη ταῦτα τοῦ Ὀμήρου.

« Ἐκλαγξάν δ' ἄρ' οἴστοι ἐπ' ὤμων χωρομένοιο.
« Αὐτοῦ κινήθεντος· ὁ δ' ἦ' ἔνευκτι εἰοικώς, κτλ.

« Καὶ ἡ Ἰταλία ἐπίσης καινῶνται καθ' ἡμέραν ἐπαιαλεγεῖσα τὸ ἔπος τοῦ Τάσσητος.

Il rauco suon della tartarea tromba.

« Ἡ νεωτέρα ποιήσις τῶν Ἑλλήνων παρσιάζει τῆς αὐτῆς ὠραιότητος ἔπη, οἶον·

Ὁ σιγαλὸς αἰγιαλὸς ἐγέλα γέλα ὄλος·
Ὁ Ζεφύρος ἐπέπνεεν ὀλίγον... διεκάπη
Καὶ μετὰ κόπου ἔκοπτε τὰ ὕδατα ἢ κόπη.
Ἀλλὰ ἐκ νέου οὐριον βοᾷ ἀέρος πνεῦμα
Καὶ τρέχει πριζοτρύζουσα ἢ πρόρα εἰς τὸ ρεῦμα,
Καὶ ἤκουες ἐπὶ πολὺ πυκνοῦς ἐπὶ πελάγους
Πολλῶν πιπτόντων κεραυνῶν τοὺς κτύπους· τοὺς πατάγους
Κ' εἰς ἀβύσσου ἄλλοτε τὸν ἀχανῆ πυθμένα
Ἐπίπτομεν καὶ ἄλλοτε εἰς ὄρη ὄρθωμένα
Κυμάτων ἀνεβαίνομεν· ἀλλὰ τὴν τρικυμίαν...
(Μεσσίας).

« Ἰδοῦ δέκα ἔπη παριζῶντα γαλήνην αἰγιαλοῦ, ζεφύρου διακοπήν, κόπης μόχθου, ἀνέμου βοήν, τρύγματα πρόρας, πατάγους κεραυνῶν, κατάβασιν πλοίου εἰς τὰς ἀβύσσους καὶ ἀνάβασιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κυμάτων. (Ἐδῶ ὁ Π. Σοῦτσος φέρει καὶ ἄλλους εἰς τοῦ Μ ε σ σ ί α, καὶ ἐκ τοῦ Ἄ γ ν ὠ σ ο υ καὶ λέγει κατωτέρω

« Πάντα τὰ ἔπη ταῦτα προχύνουσι μελωδίαν ποικίλην καὶ λαλοῦσι. »

« Εἰς τοιαύτην προεβή τελειότητα ἢ Ἑλληνικὴ ποιήσις! ἢ παρ' ἡμῶν καταφρονουμένη, ὃ χωλοὶ τινες πεζογράφοι!

« Ἄλλα μὴ αὐτῆ ζερεῖται φαντασίας; οἱ δύο μόνοι ὠραῖοι διθύραμβοι τοῦ Ἀλεξάνδρου Σοῦτσου καὶ τοῦ ὑμιπετοῦς καὶ ἀμιμήτου Διονυσίου Σολομοῦ περικλείουσιν ὅσων λιρικῆν ποιήσιν μόλις ἔχει ἅπας ὁ

« ὁ Γαλλικὸς Παρνασσός· ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας δὲ εἰκόνας καὶ παραβολὰς ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς τρεῖς σήμερον δημοσιουμένας τραγωδίας. (καὶ ἐνοεῖ ὁ ποιητὴς τὸν Εὐ. Βλαχάβαν, τὸν Ὀδοιπόρον καὶ τὸν Μεσσίαν.) »

Αὐτὰ συμβαίνουσι σήμερον· αὐτὰ εἰς τὸν 10. αἰῶνα κατὰ τὸν ὁποῖον ζῶμεν.

« Ὁ Π. Σοῦτσος ἐκδίδει εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ Ἀπαντᾶτα, ἀλλ' αὐτὰ ἐπικρίνονται ἢ ἀποδοκιμάζονται. Ὁ Μεσσίας καὶ ὁ Ὀδοιπόρος οὐδένα παρουσιάζουν σπινδαῖον χαρακτήρα εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἀσώπιον, διότι καὶ κάποιος Γιαννόπουλος ποιητῆς, ἀγνωστος ὁμοῦ νεανίας εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, ἐπικρίνει τὰ τοῦ Σοῦτσου Ἀπαντὰ διὰ τῆς Σφαιρας, ἀνδρὸς μᾶς λανθάνη ἢ μνήμη, καὶ τὰ εὐρίσκει κοινὰ, ἢ μηδαμινά. Τοῦτων οὖν οὕτως ἐχόντων πῶς δύναται τις μικρότερος ποιητῆς νὰ φέρῃ εἰς φῶς ποιήσεις του; πῶς; ἐνῶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐμόρφωσαν καὶ γλῶσσαν καὶ ποιήσιν μηδενίζονται καὶ παραγκωνίζονται;... Ἀρά γε καὶ ἡ ὠραία αὐτῆ τοῦ Ταρτούφου μετάφρασις θὰ πάθῃ ὅ,τι τὰ εἰρημένα ποιήματα ἔπαθον;... ὄχι μὴν εἴμεθα ἀχάριστοι, μὴν εἴμεθα ἀδικοὶ κριταί· ἀλλ' ὡς κρίνομεν αὐτὴν δικαίως. Ἄς ἀφήσωμεν ἐκεῖνα ὡς προερχόμενα ἀπὸ ἀγενεῖς καθιππασμοῦς φθόνου· ἐπομένως ἔχομεν πολλὰ παραδείγματα ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ἐφάνη πάντοτε ἀχάριστος εἰς τοὺς σοφοὺς ἀνδρας τῆς, ἴσως καὶ ἡ νεωτέρα τὴν ἀρχαίαν μιμουμένη πράττει τοῦτο· παράδειγμα πρόσφατον ἔχομεν τὴν Γενικὴν Ἱστορίαν τοῦ Κ. Παπαδόηγοπούλου, ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώζαιμας.

« Ὁ Κ. Ι. Ι. Σκυλίσης ἐπιτυχῶν πάντοτε εἰς μεταφράσεις πεζῶν καὶ ἐμμέτρων, ἐπέτυχε πολὺ καὶ εἰς τὴν κωμωδίαν ταύτην, ἣ τις προτίθεται καλὴν νὰ παράξῃ ὠφελίαν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς. Πολλοὶ ὑπάρχουν εἰς τὰς ἡμέρας μας μεταφρασταί, ἀλλ' ὀλίγοι οἱ καλοὶ τὸ νὰ μεταφράσῃ τις εἶναι τὸ ἴδιον ὡσὰν νὰ συγγράψῃ· δὲν πρόκειται μόνον νὰ φέρῃ εἰς τὴν γλῶσσαν πᾶν ὅ,τι καὶ εἰς τὸ γαλλικὸν κείμενον ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ νὰ προσθήσῃ, καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ, καὶ νὰ δημιουργήσῃ χρεῖας τυχοῦσης ἰδέας ἀρμοζούσας ἐπὶ τῆς περιζήσεως· Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἢ ἢ μετάφρασις ἢ καλὴ ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τοῦ νὰ δώσῃ εἰς Συγγραφεῖα θέμα ἵνα συγγράψῃ. Ἐὰν λοιπὸν καὶ τὴν παρούσαν κωμωδίαν παραβάλλῃ τις μετὰ τοῦ γαλλικοῦ κειμένου, ἀναμφιβόλως αὐτῆ θὰ ἔχῃ μεγάλην ἀνομιότητα· διότι ὁ μὲν Μολιέρος ἔγραψεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἀντικείμενον ἔχων τὰ Γαλλικὰ ἤθη, ὁ δὲ Σκυλίσης ἐ-

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣ ΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 26.)

—:0:—

Πῶς! ἔλεγεν ἡ Ἀρμαντίνη εἰς τὴν Μαρίαν, ὁ Κάρλος, ὁ λαμπρότερος τῶν χορευτῶν μας, μήτε ἐν κἂν νὰ σχηματίσῃ βῆμα, χορευτῶν ἀντικρῦμου!... Ὁ Δορσάνος νὰ φοβηθῇ νὰ μὲ δώσῃ τὴν χεῖρα!... Καὶ ὁ ταλαίπωρος Γερκοῦρος, νὰ χάσῃ τόσον τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ τελειώσῃ τὸν χορὸν! Βλέπω καλῶς, ὅτι πρέπει ν' ἀρνηθῶ τοῦ χοροῦ τὴν ἡδονήν, καὶ ὁμοῦ τὸ ἐξεύρεις, ὑπεραγαπῶ τὸν χορὸν. — Αἱ καλὰ, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, εἶχα δίκαιον νὰ λέγω, ὅτι συχνάκις πληροῦναι τις πολλὰ ἀκριβὰ τῆς ὠραιότητος τὸ προτέρημα; — Ἐνίοτε μ' ἐρχεται νὰ λυπῶμαι ὄχι ὀλίγον δι' αὐτήν.

Ἐνθούτως ὠμίλουν, ἀρχίζουσι οἱ μουσικοὶ ἄλλον χορὸν ἠθῆμον· καὶ τέταρτος νεανίσκος ἐρχεται νὰ προσκαλέσῃ τὴν Ἀρμαντίνην. Αὐτὴ τὸ ἀποποιεῖται δι' οἶκτον αὐτὸς ὁμοῦ ἐπιμένει. Πῶς, λέγει πρὸς αὐτὴν με χαμηλὴν φωνὴν ἡ Μαρία, δὲν θέλεις χορευσεῖ τοιοῦτον χορὸν, ὅπου εἶσαι τόσον ὠραία, καὶ κάμνεις τόσαι νὰ λάμπωσι χάριτες! — Εἶναι ἀληθὲς ὑπέλαβεν ἡ Ἀρμαντίνη, ὅτι μὴ μεταβάλλουσα χορευτὴν θέλω κάμει ἐν μόνον θῆμα. Ἄρχεται λοιπὸν τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα καὶ βάλλεται εἰς τὸν χορὸν· ἀλλὰ μόλις ἔκαμε περιστροφάς τινάς, ἢ ὁ νεανίσκος ὡς ἀπ' αἰφνιδίου πληγῆς συγκινήσεως, τὴν παραιτεῖ, ἐξέρχεται καὶ πίπτει εἰς τὸν σοφᾶν, παραπενοῦμενος διὰ βίαιον τῆς καρδίας του παλμῶν, ὅσας μόλις τὸν ἄφινε ν' ἀναπνέῃ ἐνῶ δ' ἕκαστος τὸν περικυκλῶναι καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ, λέγει πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς ἡ Ἀρμαντίνη. « Τὸ βλέπεις, κανεὶς δὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ ὑπερηθῆν δὲ καὶ τὸν χορὸν. Καὶ ὁμοῦ, ἐπρόσθεσεν αὐτῆ, θέλει εἰπεῖ τις τώρα, ὅτι αἱ δυνατὰ εὐωδία, τὰς ὁποίας διαχέω, προξενοῦσι τὴν ἀταξίαν ταύτην· διότι μετὰ τὴν συμβολὴν τοῦ ἀνδρός σου δὲν ἔφερον τὸ παραμικρὸν ἄρωμα. »

Τὰ διάφορα ταῦτα συμβάντα ἔφερον εἰς ὄλον τὸν χορὸν ζωηρὰν ἐντύπωσιν, ὁ δὲ Δουμόντης, ὅσας δὲν ἐβάθυνεν εἰς τὰ πράγματα, ἐγέλα μ' ὄλην τὴν καρδίαν· καὶ ὁ Μελκούρος, ὅσας δὲν ἔπαυε παρατηρῶν τοὺς νέους αὐτοῦς φίλους του, ἐβεβαίωθῃ διόλου εἰς τὰς ὑποψίας του.

Ἀφ' οὗ δὲ πολλαὶ παρήλθον ἡμέραι, ἢ χάρισσα τῷ Μελκούρου γυνὴ ἀπὸ τὰς σιν

τροποποίησε ταῦτα γράψας διὰ τὰ ἡμέτερα. Ἐπομένως ἢ ποιήσις μας δὲν εἶναι φάσμα χοροῦν, δὲν εἶναι πρᾶγμα ἀλλοπρόσαλον, ἀλλ' εἶναι ἀγνή ἢ χάρισσα παρθένης, εἶναι αὐτὰ ἢ τις ἀπαλὰ περιῦπταμένη κυματίζει τὴν καταπράσινον τοῦ πεδίου χλόην ἢ ὁποία γελᾷ ἐνώπιόν τῆς· διὰ τοῦτο καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τοῦς ἡμετέρους ἐφάνη Ἀκτινῆς, χορὸν ποιήσιν ποιήσιν θρηῖωσαν ἀπαντᾷ τις μόνον εἰς τοὺς Ἰταλοὺς ποιητὰς· οἱ ἡμέτεροι ἔγραψαν πάντοτε ἔπη χάριεντα τὰ ὁποῖα ἀνδρῶν ἢ Πιάς, Νεφέλαι, καὶ Ὀδύσια, εἶναι Ὀδοιπόρος καὶ Μεσσίας, Ἀσώπος καὶ Περιπλανώμενος. Ἀφελεστάτην ποιήσιν μὲ γλῶσσαν καθαρὰν ἀπαντᾷ τις καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν ταύτην τοῦ Ταρτούφου. Ἰδοῦ ἀνοίγομεν ἀδιαφόρως μίαν σελίδα διὰ νὰ φέρωμεν ὡς παράδειγμα. εἶναι ἡ 12.

Ἡ Κωκῶνα Σουλταρῶ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Ταρτούφου καὶ λέγει:

Κωκῶνα Σουλταρῶ.

Σᾶς εἶπα καὶ προτίτερα· σᾶς λέγω, ὁ υἱός μου ἔκαμε τὸν ὀρθότερον συλλογισμὸν τοῦ κόσμου· ἀπὸ Θεοῦ φωτίστηκε, καὶ εἶδε πῶς συμπερεῖ, τοιοῦτον ἓνα ἄνθρωπον εἰς τὸ σπῆτι του νὰ φέρῃ. Αὐτὸ νὰ τὸ γνωρίσετε· ὁ οὐρανὸς τὸν στέλλει. Ἄν τρέχετε εἰς τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον τί τὸν μέλει; Τὸν μέλει ὁμοῦ· ἐπειδὴ, καὶ ἂν σᾶς ὄνειδίζῃ, Σᾶς ἀγαπᾷ, ν' ἀλλάξετε διαγωγὴν πασχίζει. Αὐτ' οἱ χοροὶ οἱ φράγκικοι, τὰ φλάουτα, αἱ σγέσεις, τοῦ πειρασμοῦ, παιδάκι μου εἰν' ὅλα ἐφευρέσεις. Κάνενα λόγον δὲν ἀκούς περὶ θεογνωσίας; Τί; τραγοῦδάκια, κάκικα, μυρίας φλυαρίας Κ' ἐν τούτοις εἰ πλησίον σου μαζεύει ἀπ' ὀπίσω ὅσα μαζεύ' ἢ προκαλεῖ... ἔχω νὰ σᾶς ὀρίσω Κάνενας ἤγουν χρήσιμος αὐτὰ δὲν τὰ σκῶνει· Βάλαι ἀκούς! νὰ γίνωνται γυναῖκες, ἄνδρες σκόνη! Τί τυφλομυῖες, τί κρυφτοῦς, μπερλίτες, δακτυλίδια, Πιασῆματα, σκουνητάματα, κουρέμματα, ψαλίδια! Ντροπῆ! πᾶ!... Μ' ἔλεγε προχθὲς ὁ Ἅγιος Λυδίας, — Δὲν ζεῦρω πῶς τὸ ἔφερι σείρα τῆς ὁμιλίας...

(Δεικνύουσα τὸν Νικάνδρον.)

Ἡ εὐγενία του γελᾷ... Γελοῦν εἰς τὸ σπητάλι· Ἐκεῖ γελοῦν... Πλὴν κᾄθημαι καὶ σπάνω τὸ κεφάλι! κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Μὲ τοιαύτην ἀφέλειαν καὶ μὲ τοιαύτην γλῶσσαν εἶναι γραμμὴν ἢ κωμωδία αὐτῆ τοῦ Μολιέρου, τῆς ὁποίας τὴν μετάφρασιν ὀφείλει τὸ δημόσιον εἰς τὸν γλαφυρὸν καὶ κομψὸν κάλαμον τοῦ Κ. Ι. Ἰσιδωριδίου Σκυλίσης.

Ν. Κ.

ναστροφάς και τὰ συμπόσια, τὰ ὅποια ὁ γάμος τῆς ἐπροξένησεν, ἀγιάσασα, ἐπρότεινε μίαν ἡμέραν τὸ πρωὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς νὰ ὑπάγωσι μετὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς, νὰ προαρμυζήσωσιν εἰς τὸν βράχον τοῦ Καγκάλου. Ἐκεῖ, εἶπεν, εἶναι αἰτὴ ἡ συνέλευσις τῶν ἐρασιμωτέρων τραγουδιῶν· ὁ τόπος οὗτε τρώγονται τὰ καλλήτερά ὄσπρια, τὰ ὅποια ὑπεραγαπῶ. Ὡ πόσον χαίρω διὰ τὴν τοιαύτην ἡμῶν τῶν τεσσάρων περιδιάβασιν! Ὁ Δουμόντης καὶ ὁ Μελκοῦρος ἐδεχθησαν παρευθὺς τῆς Μαρίας τὴν πρότασιν, καὶ τὴν ᾠδήγησαν μετὰ τὴν Ἀρμαντίνην εἰς τὸν περίφημον βράχον, ὅπου ἐκάθησαν εἰς μερικώτερον θάλαμον. Τὸ προάριον ὑπῆρξε λαμπρὸν καὶ πολλὰ εὐφρόσυνον. Ἡ ἴδια Ἀρμαντίνη ἦτις δὲν ἐφοβεῖτο τότε νὰ κάμῃ νέα θαύματα, ὑπῆρξε πολλὰ εὐθύμος· ἀλλ' ἐνῶ ἐτελείονε τὸ εὐάριον ἐκίνο προάριον, ἤκουσαν εἰς τὸν ἄλλον θάλαμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μετὰ πολλὰ λεπιδὸν ἐχωρίζετο περίφραγμα, τοῦ γελοῦτος καὶ τὰς φωνὰς νεανίσκων τιῶν εἰς τὸν γάμον τῆς Μαρίας παρευρεθέντων. «Ἡμῖν βέβαιος, ἔλεγεν ὁ Τερκοῦρος, ὅτι θελω κερδίσει τὸ σίχημα, τὸ ὅποιον κατεβάλομεν διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν νὰ χορευθῇ.—Ἡ ὠραία ἐκεῖνη Ἀρμαντίνη! ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρλος, πόσον εὐφραίνεται μετὰ βλάβη τῆς.— Φαντάζεται, εἶπεν ὁ Δορσάνος καυχάζων, ὅτι δὲν δύναται μετὰ μόνον βλέμμα νὰ μᾶς τιμήσῃ, χωρὶς νὰ μᾶς φλογίξῃ ἀπ' ἔρωτα.— Μόλις τὴν προσεγγίσει τις, εἶπεν ἄλλος, καὶ νοῦζει παρευθὺς ὅτι ὑπάγει νὰ τὴν ζητήσῃ πρὸς γάμον.— Ἐλπίζω, ὅτι ἐπαιζα ἐξαιρέτα τοὺς παλμοὺς ἐφώναξεν ὁ χορευτὴς, μετὰ ποῖαν θελητικὴν χάραν ἔπεσα εἰς τὸν σοφᾶν!— Κάγω, ὑπέλαβεν ὁ Δορσάνος, εἰς ὅλον τὸν χορὸν, νὰ μὴ τολμήσω νὰ τῆς ἐγγίξω τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ μάλισα ἤμην ἔτοιμος νὰ καγχάσω! Καὶ ἐγὼ! ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρλος, καὶ ἐγὼ νὰ κινδυνεύσω τὴν ὑπόληψιν μεγάλου χορευτοῦ, νὰ πλατῶμαι, νὰ χάσω τὸν ὄρθρον!... Ἐγὼ τὸν ὄρθρον!... Καὶ τοῦτο διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ πιεῦσι, ὅτι αἱ χάριτές τῆς μ' ἐκεραυνοβόλησαν.— Ἐπαραστήσατε ἐξαιρέτα τὸ μέρος σας, εἶπεν ἄλλη φωνή, καὶ πληρόνομεν εὐθύμως τὸ σίχημα.— Ἐνῶ ἡ ὠραία, ἐπρόσθεσεν ὁ Δορσάνος, μᾶς νομίζει σειάζοντας, πνιγμένους, ἐκπνέοντας διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, τοῦ Ἄϊου ὁ οἶνος καὶ τοῦ Καγκάλου τὰ ὄσπρια μᾶς ἐκδικουῖσιν ἀπὸ τὴν πικρότητά τῆς.— Εἰς τὴν ὑγίαν τῆς οἰηματικῆς! φωνάζουσιν ὅλοι ἐνταυτῷ, εἶθε νὰ μᾶς προξενήσῃ πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐνωθῶμεν τόσον εὐθύμως ἐδῶ!

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΚΙΝΑΣ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 26.)

Αἱ εἰς τὴν Κίναν ὀμολογούμεναι θρησκείαι εἶναι πολλαί· καὶ πρώτη μὲν καὶ γενικωτέρα εἶναι ὁ Βουδισμὸς ἢ ἡ θρησκεία τοῦ Φόη. Θρησκεία δὲ κατ' αὐτὸ τοῦ κράτους ὀμολογούμενη ἀπὸ ὅλους τοὺς μεγάλους ἢ σοφοὺς, τὴν ὁποίαν φυλάττουσιν οἱ ἄρχοντες, καὶ τῆς ὁποίας πατριαρχικὴ κεφαλὴ εἶναι ὁ Ἄυτοκράτωρ, εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ Κομφυκίου ἢ τὸ δόγμα τῶν σοφῶν. Ὁ Μωαμεθανισμὸς εἶναι καὶ αὐτὸς ἐξηλωμένος εἰς πολλὰς ἐπαρχίας τῆς Κίνας. Φυλαί τινες τῶν Κινέζων εἶναι βυθισμέναι εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Ἡ Ἀυτικὴ Ἐκκλησία ἀριθμεῖ χιλιάδας τινὰς πιστοὺς τῆς μετὰ τῶν Κινέζων. Πρὸ ὀλίγου ἐδοκίμασαν καὶ Προτεστάνται τινὲς νὰ ἐξαπλώσων εἰς τὴν Κίναν τὴν Σωτηρίον αὐτῶν διδασκαλίαν διὰ τῆς μεταφράσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Εἰς τὸ Πεκίγγ εἶναι καὶ μικρὰ κοινότης τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν ἀνήκουσιν χιλιάδες τινὲς κατοίκων οἵτινες πολλοὺς χρόνους πρὸ Χριστοῦ ἔκαμον ἀποικίαν ἀπὸ τὴν Περσίαν.

Ἡ μορφή τῆς Διοικήσεως εἶναι δεσποτικὴ ἀπόλυτος κατὰ τὸ φανερόν, οὐσιωδῶς ὅμως, κατὰ τὰς ἀκριβεζέρας παρατηρήσεις, εἶναι πολίτευμα περιορισμένον ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπίας. Ὁ Ἄυτοκράτωρ ἔχει τὴν ὑπεράτην ἐξουσίαν, καὶ ὀνομάζεται υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὑψηλὸς Ἄυτοκράτωρ ἢ διαδοχὴ εἶναι κληρονομικὴ, καὶ ἐκ πολλῶν χρόνων μεταβαίνει εἰς τὴν ἀρσενικὴν γραμμὴν ἄλλ' ἢ πρωιτοκίαν δὲν φυλάττεται πάντοτε.

Ἡ στρατιωτικὴ τῶν Κινέζων δύναμις κατὰ ξηρὰν ὑπερβαίνει τὸ μιλλιόνιον, ἀλλ' ἡ θαλάσσιος δὲν πρέπει νὰ ἦναι τόσον ἰκανή, ἐπειδὴ ὁ Ἄυτοκράτωρ δὲν δύναται νὰ προστατεύῃ τοὺς πολυαριθμοὺς ὑπηκόους τῶν ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν λησῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ πλοῖα τῶν ληλατοῦν τὰς πλησίον τοῦ Καντὼν νήσους ἢ τὴν Φαρμόσαν.

Τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τῆς Κινεζικῆς αὐτοκρατορίας συμποσοῦται κατὰ τὸν Βάλβην εἰς 980,000,000, φράγκων.

Οἱ Κινέζοι ἦσαν ἀνέκαθεν ἐκδοτοὶ εἰς τὴν Γεωργίαν, διὰ τοῦτο αἱ τέχναι αἱ ἀπαιτούμεναι εἰς αὐτὴν εὐρέθησαν πρῶτα ἀπ' αὐτοὺς, ἀλλὰ μένουσιν εἰσέτι ἀτελεῖς. Ἡ Κινε-

ζικὴ βιομηχανία κατ' ὅλα τὰ προϊόντα τῆς εἶναι ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν χρησιμότητα καὶ ἀνάπαισιν τοῦ βίου. Ἡ ἀρχὴ πολλῶν τεχνῶν ἀναφανίζεται εἰς τὸ σκότος τῶν αἰώνων, καὶ συχνάκις ἀποδίδεται ἢ εὐρεσις τῶν εἰς πρόσωπα, τῶν ὁποίων ἀμφισβέλλεται ἢ ὑπαρξίς. Ἡ κατασκευὴ τοῦ μεταξίου καὶ ἡ χρῆσις του εἰς τὰ ὑφάσματα τὰ ὅποια εἴλκυσαν τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, ἦσαν πολὺ πρῶτα εἰς αὐτοὺς γνωστά· τὰ λιθαργύλινα σκεῦη τῶν ἐφθασαν εἰς τόσον ὑψος τελειότητος ὥστε ἐκ τινῶν ἐνιαυτῶν τὰ ἐφθασεν ἢ Ἐυρώπη. Τὸ βαμβάκι μεταχειρίζονται εἰς διαφόρων εἰδῶν πράγματα. Τὰ βαμβάκινα ὑφάσματά των εἶναι περίφημα εἰς τὸν μέγαν κόσμον. Τὰ οἰκιακά των σκεῦη εἶναι τόσον σερεὰ, ὠραία καὶ ἀπλά, ὥστε εἶναι ἄξια πολλάκις νὰ τὰ μιμώμεθα. Ἐξ ἀνημονεύτων χρόνων ἠξεύρουσιν νὰ ἐργάζωνται τὰ μέταλλα, νὰ κατασκευάζουν μουσικὰ ὄργανα, καὶ νὰ κόπτουν σκληροὺς λίθους καὶ νὰ τοὺς ἐξωμαλύνουν. Ἡ γλυφὴ τοῦ ξύλου καὶ ἡ σερεοτυπογραφία ἀναβαίνουν ἐπὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος. Τὰ κεντήματα, ζωγραφήματα, βερνικώματα καὶ ἐλεφαντοῦργήματα των εἶναι κατ' ὑπερβολὴν ὠραία. Τὰ τεχνητὰ ἄνθη των εἶναι ἀμίμητα· τὴν δὲ χρῆσιν τῶν χαρτίνων ταπήτων χρωσοῦμεν εἰς αὐτοὺς. Πολλὰ ἐκ τῶν τεχνουργημάτων αὐτῶν παραδείγματα χάριν τὰ ζωντανὰ καὶ ἀνεξάλειπτα χρώματα, τὰ λεπτά καὶ ἐνταῦτοι σταθερώτατα χαρτὰ, τὸ μελάνιον, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπαιτοῦντα ὑπομονήν, ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιτηδεύτητα, μιμοῦνται ἀτελῶς οἱ Ἐυρωπαῖοι. Ἀσμένως κατασκευάζουν διὰ τοὺς Ἐυρωπαίους πολλὰ τεχνουργήματα τῆς ὀρεξέως των, οἷον εἰδῶλια πιθήκων, λευκάργιλον κ. τ. λ., καὶ αἱ ἐργασίαι των εἶναι τόσον εὐθηναί, ὥστε μετὰ κέρδος ἐμπορεῖ τις νὰ δεχθῇ ἀπ' αὐτοὺς ἐργασίας τὰς ὁποίας Ἐυρωπαῖος ἢ θελε ἐκτελέσει μετὰ πολὺ ἀργύριον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Εὐμένης.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 217.)

Οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀναστασίου Ἰουστίνου (518) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἰουστινιανὸς (527) ἦσαν πρόμαχοι ὀρθοδοξίας, καὶ ἐχθροὶ τῶν αἰρετικῶν. Ὄθεν καὶ κατέπικσαν τὰς ἀπὸ τοὺς προκατόχους των διεγερθείσας θρησκευτικὰς ἐριδας. Ὁ Ἰουστινιανὸς δὲ μάλιστα διὰ τῶν γενναίων στρατηγῶν του Βελισσαρίου καὶ Ναρσή ἀνέ-

κτισε τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἰταλίαν. Ἐκαμε δ' ὁ Ἄυτοκράτωρ οὗτος διὰ τοῦ Τριβουνιανοῦ διαφόρους συλλογὰς παλαιῶν νόμων, καὶ ἐξέδωκε καὶ τὰς διαταγὰς τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων εἰς κώδικα, ὀνομασθέντα Ἰουστινιανόν. Ἐκτίσθησαν δὲ καὶ πολυαριθμοὶ ἐκκλησίαι ὑπ' αὐτοῦ, ἐν αἷς καὶ ἡ περίφημος ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Σοφίας, εἰς τὴν ὁποίαν συνθέσας ἐδωκε νὰ ψάλληται τὸ τροπάριον «Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς κτλ.» Ὁ Ἰουστινιανὸς εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὑπέπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀσθαρτοδοκῶν, ἦτοι τῶν λεγόντων ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἔλαβε φθαρτὴν σάρκα.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ συνέβη καὶ ἡ λεγομένη Ἑρεσις τῶν τριῶν κεφαλαίων, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ συνέβησαν μίσησαι παραχαί, καὶ ἔγινε καὶ ἡ Πέμπτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. (553)

Οἱ διάδοχοι τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἦσαν Ἰουστίνος Β' (565), ἐφ' οὗ οἱ Λογγοβαρδοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Ἰταλίαν, ὁ Τιβέριος (576), καὶ ὁ Μαυρίκιος (584), ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Πέρσαι ἐπροξένησαν πολλὰ κακὰ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν.

Τὸν Μαυρίκιον σκληρῶς θανατώσας διαδέχεται ὁ ἀλιτήριος Φωκᾶς (602), ὅστις ὑπῆρξεν αἷτιος μεγάλων δυστυχιῶν, καὶ ἀνήκουστα κακὰ ἐπροξένησεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Ἀπὸ τοῦτον δὲ καὶ Βονιφάτιος Δ'. Πάπας Ῥώμης ἐπέτυχεν νὰ ὀνομάζηται κεφαλὴ ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν.

Τὸν Φωκᾶν κλημνίζει τοῦ θρόνου ὁ Ἡράκλειος καὶ διαδέχεται αὐτὸς τὸν θρόνον (610). Οὗτος δὲ βλέπων τοὺς Πέρσας φερομένους ἀκρατήτως κατὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ προξενούντας ἀνήκουστα κακὰ εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτοὺς τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἡ ἀπόκρισις τοῦ βασιλέως αὐτῶν Κοσρόου Β'. «Δὲν θέλω σᾶς λυπηθῆ, ἀν δὲν ἀρνηθῆτε τὸν Ἐσταυρωμένον, καὶ προσκυνήσητε τὸν Μίθραν (Ἡλιον)» τὸν ἀπήλπισεν, καὶ συναθροίσας δύναμιν μεγάλην ἐφόρμησεν κατὰ τοῦ Κοσρόου, τὸν ἠνάγκασεν νὰ φύγῃ εἰς Κτησιφώντα, ὅπου καὶ ἐφρονεῖται ἀπὸ τῶν μεγαλύτερῶν του υἱῶν Σιρόην. Συνέδρασε δὲ μετὰ τούτου εἰρήνην ὁ Ἡράκλειος, καὶ παραλαβὸν παρ' αὐτοῦ τὰ τίμια ξύλα τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν, ἐπέστρεψεν αὐτὰ εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν, ἀνύψωσεν τὸν Σταυρὸν μετὰ μεγάλῃ παρατάξεως. Καὶ ἐκτοτε ἔμεινε νὰ ἐορτάζηται ἡ Ὑψωσις τοῦ Σταυροῦ τὴν 14. Σεπτεμβρίου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἡρακλείου ἀνεφάνη καὶ ἡ νέα θρησκεία τοῦ Μωαμεθ, ἣτις ἐπροξένησεν μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὸν κόσμον. Ἐπὶ τούτου δ' ἀκόμη ἀνεφάνη καὶ ἡ αἵρεσις τῶν Μονοθελητῶν, τῶν δεξαζόντων μίαν θέλησιν καὶ ἐργασίαν εἰς Χριστὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεκόψας καὶ αὐτὸς ὁ Ἡράκλειος, μετὰ κακὰ ἐπροξένησεν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους.

Τὸν Ἡράκλειον διαδέχεται ὁ υἱὸς του Κωνσταντίνος Β'. καὶ τοῦτον μετὰ ἕνα ἐνιαυτὸν ὁ υἱὸς του Κωνσταντίνου Β', ὅστις ἐκ τῆς αἵρέσεως τῶν Μονοθελητῶν ὦν, ὡς ὁ πάππος του, ἐφέρθη μετὰ τοὺς ὀρθοδόξους σκληρότατα.

Τὸν Κωνσταντῖνον Β' διαδέχεται (668) ὁ υἱὸς του Κωνσταντίνου Δ'. ὁ Πωγωνάτος, ὀρθόδοξος αὐτοκράτωρ, καὶ τοῦτον Ἰουστινιανὸς Β' (685), καὶ τοῦτον ἐξωσθέντα τοῦ θρόνου διαδέχεται ὁ Λεόντιος.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου Δ', ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἡ Ἑκτὴ Οἰκουμένη Σύνδος κατὰ τῶν Μονοθελητῶν δογματίας δύο θελήσεις καὶ ἐνεργείας εἰς τὸν Χριστὸν, θεῖαν καὶ ἀνθρώπινον. Ἐπὶ τούτου δὲ διετάχθη ὑπὸ τοῦ Πάπα νὰ λέγονται αἱ προσευχαὶ Δατισσι εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν.

(*Ἀκολουθεῖ συνέχεια*).

Κ. Μ. Σ.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΘΕΟΚΡΑΤΙΑ ἢ ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ.

Θεοκρατία λέγεται, ὅταν τὸ ἔθνος διοικῆται ἀπὸ κώδικα νόμων θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν τὸν αὐτὸν, ὅποιον εἶναι τὸ Λευίτικόν τοῦ Μωϋσέως, τὸ Κοράνιον τοῦ Μωάμεθ, καὶ ὅλαι αἱ νομοθεσίαι τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν: Ἀσυρίων, Ἰαπώνων, Ἰνδῶν, Κινέζων, Αἰγυπτίων.

Τὰ θρησκευτικῶς διοικούμενα ἔθνη, ποτὲ μὲν ἐδιοικοῦντο ἀπὸ ἑνα ἀρχηγόν, τὸν αὐτὸν ὄντα κορυφὴν καὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας· τοιοῦτος εἶναι ἔτι καὶ ὁ νῦν Λάμας τοῦ Τιβέτ, ὁ Δαίρος τῆς Ἰαπωνίας, ὁ Μωάμεθ κτλ.

Ποτὲ δὲ ἐδιοικοῦντο ἀπὸ δύο ἀρχηγούς ἑνα τῆς θρησκείας καὶ ἑνα τῆς πολιτικῆς, συμφώνως ὅμως καὶ ἀμοιβαίως συνδεδεμένους, ὥστε τὸ πολιτικὸν σύστημα νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἱερατικὸν καὶ ἀμφότερα ὡς εἰς συνωμοσίαν νὰ ἔχωσι σκλάβον τὸν λαόν, κρατοῦντες αὐτὸν εἰς παντελῆ ἀμάθειαν καὶ δεισιδαιμονίαν. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ διοίκησις τῶν Ἑβραίων, τῶν Ἀσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Ἰνδῶν, τῶν Σινῶν, τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἰαπώνων, καὶ ἐν γένει ὅλων τῶν ἀρχαίων μοναρχουμένων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας, Εὐρώπης, Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς.

Ἐντεῦθεν λύεται τὸ ἐξῆς ἱστορικὸν πρόβλημα· Διὰ τί οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ὅλα τὰ ἱστορικὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας ἀπ' οὗ ἐπροχώρησαν εἰς τὸν πολιτισμὸν μέχρι τίνος ἔκαμον στάσιν; Διότι ἐδιοικοῦντο θεοκρατικῶς, ἤ γουον διότι τὸ ἱερατικὸν καὶ τὸ πολιτικὸν σύστημα ἀμοιβαίως τὸν μὲν λαόν κατεῖχον εἰς παντελῆ ἀμάθειαν καὶ δεισιδαιμονίαν, τὴν δὲ παιδείαν περιώριζον ὡς μονοπωλεῖον, εἰς μόνον τὸ ἱερατικὸν ἢ κατὰ τὸ πολιτικὸν σύστημα.

Ἡ αὐτὴ δὲ αἰτία γίνεται λύσις καὶ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ προβλήματος, διὰ τὴν τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς καὶ ἔκπαλαι καὶ νῦν ἔτι διοικῶνται μοναρχικῶς καὶ δεσποτικῶς, οὐδέποτε δὲ ἀριστοκρατικῶς ἢ δημοκρατικῶς.

Γ. Κ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΝΔΥΚΙΟΣ.

Ἀντώνιος ὁ Βανδύκιος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε δὲ μαθητὴς τοῦ δικητοῦ Ρουθενίου καὶ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τοσοῦτον δὲ πολὺ ἐγυμνάσθη εἰς τὴν τέχνην, ὥστε ἠδύνατο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ νὰ ζωγραφῆ ὅποιανδήποτε εἰκόνα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐπαίετο ζωγραφῶν. Πόσον δὲ καὶ οἱ ὁμότεχνοί του ἐγνώριζον τὴν ἐπιτηδεύτητά του, καὶ τὸν ὑπελήπτοντο φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκολουθοῦ.

Περιηγούμενός ποτε εἰς τὸ Ἄλερμον ἠθέλησε νὰ ἐπισκερθῆ τὸν ἀξιόλογον ζωγράφον Φραγκίσκον Ἄλσιον ὅστις τὸν ἐγνώριζε μὲν διὰ φήμης, προσωπικῶς ὅμως δὲν εἶχε τὸν ἴδῃν. Εἰσελθὼν δὲ πρὸς αὐτὸν ἀγνώριστος καὶ θελὼν ν' ἀστειευθῆ, τὸν παρεκάλει νὰ τὸν ζωγραφίσῃ· ὁ δὲ Ἄλσιος εὐαρεστούμενος μᾶλλον εἰς τὴν φαινομένην ἀγροικίαν του ὑπέκρουσε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ ζήτημά του. Δαδῶν δὲ τὴν εἰκόνα ὁ Βανδύκιος καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν διὰ τὴν ἐπιτηδεύτητά του, « Δός με τὴν ἀδειαν, εἶπε, νὰ ζωγραφίσω κ' ἐγὼ σέ ». Ὁ Ἄλσιος γελῶν διὰ τὴν ἀπλοότητά του, τὸν ἔδωσε τὴν γραφίδα καὶ τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ· ἀλλ' ἀφοῦ μετ' ὀλίγην ὥραν τὸν ἔδειξεν ὁ Βανδύκιος τὴν εἰκόνα του, θαυμάσας οὕτως τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐστοχίαν καὶ τὴν ἀπίστευτον ταχύτητα τῆς χειρὸς του, « Ἄ! Κύριέ μου, » ἐφώνησεν, « ἢ ὁ Διάβολος εἶσαι ἢ ὁ Βανδύκιος ».

Φ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—:0:—

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΙ ΜΗΧΑΝΑΙ.—Ὁμιλοῦσα ἡ Πανδώρα (Φυλλάδ. ΑΣ') περὶ κλωστικοῦ τινος ἐργοστασίου ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀνέφερε, ἐν παρῶν καὶ περὶ τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων, αἵτινες ἀντικαθιστῶσι τὴν ἐργασίαν μυριάδων βραχιόνων. Ἀλλ' εἶναι περίεργον νὰ μάθωμεν ἀκριβέστερον καὶ πόσος ὁ ἀριθμὸς τῶν βραχιόνων τοὺς ὁποίους ἀντικατέστησαν μέχρι τῆς σήμερον.

Κατὰ τὸ 1827 αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἐξετέλεον ἐργασίαν διακοσίων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, τὸ δὲ 1833 ἤτοι μετὰ ἕξ ἔτη, ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐδιπλασιάσθη ὥστ' αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ ἐξετέλεον τὴν ἐργασίαν τοῦ ἡμίσεως σχεδὸν μέρους τῶν κατοίκων ὅλης τῆς γῆς! Ἐκτοτε παρήλθον 17 ἔτη, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ πολλαπλασιάζονται καὶ τελειοποιῶνται ὁσημέτεροι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σήμερον ἐκτελέσει ἐργασίαν ὑπερβαίνουσαν ὅσην ἤθελεν ἐκτελέσει καὶ ὅλον ἀνεξαιρέτως τὸ ἀνθρώπινον γένος!

Ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ ἀτμοῦ δὲν προώδευσε ὀλιγότερον καὶ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εἰς τὰς σιδηρᾶς ὁδοῦς. Τὸ 1827 κατεσκευάσθη ἡ πρώτη σιδηρᾶ ὁδὸς κατὰ τὴν ἀρκτῶν Ἀμερικῆν. μόλις δεκατριῶν μιλίων ἔχουσα μῆκος· καὶ ὅμως ἔκτοτε, ἐντὸς τοῦ μικροῦ διαστήματος εἰκοσιδύο ἐτῶν, κατεσκευάσθησαν ἐκεῖ τόσαι ἄλλαι τοιαῦται, ὥστε δύνασαι νὰ διατρέξῃς ἐπὶ ἀτμαμάξης 8,917 λεύγας Γαλλικᾶς, ἢ 65,576 τιάδια Ἑλληνικά! Ὁ ἐστὶ, θέλεις περιέλθει ἕκτασιν ἴσων σχεδὸν μετὰ τὴν περιφέρειαν αὐτῆν τῆς γῆς, ἢτι ὡς γνωστὸν, δὲν ὑπερβαίνει τὰς 9,000 λευγῶν! Ἡ γῆ, δὲν θέλει πλέον χωρεῖ τὸν ἀνθρώπον· ἔχει λοιπὸν ἀδικον ἀναζητῶν νέους κόσμους ἐναερίους; Ἡ γῆ ἤτις ἐνομιζετο ὑπὸ τῶν πρώτων κατοίκων αὐτῆς ὡς μὴ ἔχουσα ὄρια, σήμερον μόλις εἶναι ἰκανὴ νὰ περιλάβῃ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν· δυνάμεθα ἄρα νὰ εἰπώμεν ὅτι κατέστη ἀπλοῦν βᾶθρον γίγαντος!

Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ Ἠνωμένον βασιλεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἐν καὶ ἐκ νήσων συγκείμενον, ἔχει μικροτέρας σιδηρᾶς ὁδοῦς; Περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος ἔτους αἱ σιδηραὶ ὁδοὶ τῆς εἶχον μῆκος 6,621 μιλίων! Εἶχε 2,500 ἀτμαμάξας, αἵτινες διέτρεχον ἐν αὐτῇ μόνον τῇ νήσῳ Ἀγγλίας, διαστασιν εἰκοσιδύο φορὰς μεγαλιτέραν τῆς περιφέρειας τῆς γῆς!

Τὸ πρώτων ἀτμόπλοιον κατεσκευάσθη τὸ 1807 ἐν Νεοβοράκῳ ὑπὸ τοῦ Φούλτωνος· ἐν δὲ τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ τὰ ἀτμόπλοια ἐφάνθησαν κατὰ τὸ 1812.

Τὸ 1816, Γάλλος τις, Ἀνδριέλ τὸ ὄνομα, μετέβη εἰς Λονδίνον διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἀτμόπλοιον, ἐπὶ σκοπῶ τοῦ νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Παρισίων τὸν νέον τρόπον τοῦ πλέειν· ἀλλ' εἰς ὅποιαν βραδύτητα εἰς ὅποιαν περιπετείᾳ κοὶ ὅποιους κινδύνους ὑπέπασεν ἐώσου φθάσῃ ἀπὸ Λονδίνου εἰς τὴν γέφυραν τῆς Ἰένης ὁ νέος οὗτος Σεβὰχ Θαλασσομάχι! Δεκαεννέα ἡμέρας ὀλοκλήρους θαλασσομάχου. Ἐνῶ σήμερον δεκαεννέα ἡμέραι ἀρκοῦσιν εἰς τὸ νὰ διαπλεύσῃ δις τὸν Ἀτλαντικὸν τὸ αὐτὸ ἀτμόπλοιον. (1)

Μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ μεγάλα ἔργα ἐφευρέθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν ἐνὸς ὀλίγων ἐτῶν. Ὁ ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος χθὲς ἔτι ἐφευρέθη! Καὶ ὅμως οἱ κάτοικοι τῶν Ὀμοσπόνδων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς συνέστησαν τοιοῦτους, δεκαπέντε χιλιάδων μιλίων ἕκτασιν κατέχοντας!

Ἄρα ἡ Ἑλλὰς μόνη προῶριστα νὰ στερηθῆται, δὲν λέγομεν ἀτμοπλοίων, καὶ τηλεγράφων, καὶ σιδηρῶν ὁδῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν κοινῶν λεωφόρων!

(1) Τὸ ἀτμόπλοιον ἡ Βαλτικὴ, ἀναχωρῆσαν ἐσχάτως ἐκ Νεοβοράκου ἐφθασεν εἰς Ἀγγλίαν ἐν διαστήματι 9 ἡμερῶν 13 ὥρων καὶ 5 λεπτῶν!

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ.— Μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ὑποθαλασίου ἠλεκτρικοῦ τηλεγράφου, δι' οὗ, ὡς εἶπεν ἄλλοτε ἡ Πανδώρα, αἱ εἰδήσεις διαδίδονται ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην Μητρόπολιν τῶν δύο τούτων ἐπικρατειῶν ἐν ἀκαρεῖ, πρόκειται νὰ συστηθῆ ἄλλος, διασχίζων τοὺς μυχοὺς, ἔχι πορθμοῦ ὡς τοῦ Βρετανικοῦ, ἀλλ' ὡς αὐτοῦ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἀρκτῶς Ἀμερικῆς! Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀκατόρθωτον. Καὶ ὅμως πολλοὶ δίσχυρίζονται ὅτι οὔτε πολλὰ δύσκολον οὔτε πολυδάπανον εἶναι, ὁ ἠλεκτρικὸς ἄγωγός θέλει εἶσθαι ὅποιος καὶ τοῦ Βρετανικοῦ πορθμοῦ, περικυκλωμένος, παρὰ τὴν γούταν πέρικαν (1), καὶ δι' ὑφάσματος καννάβου, τὸ ὅποιον, καθιστάμενον στερεώτερον διὰ χυμικῆς τινος παρασκευῆς, θέλει διαρκεῖ εἰς αἰῶνας. Ὁ ἄγωγός αὐτός, ἀναχωρῶν ἀπὸ Ἀγγλίας θέλει φθάσει εἰς Ἰρλανδίαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν δυτικομασημποϊνὴν παραλίαν τῆς νήσου ταύτης, οὖσαν πλησιεστέραν πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴν, καὶ ἀπ' αὐτῆς εἰς τὸ ἐξώτερον ἀκρωτήριον τῆς Ἀμερικῆς ἢ τοι θέλει καθέξει δύο χιλιάδας μιλίων. Ἡ δαπάνη, ὡς λέγεται, δὲν θέλλει ὑπερβῆ τὰ τρία ἑκατομμύρια δραχμῶν. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπιτυχίαν θέλουσι συστηθῆ καὶ καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι τηλεγράφοι, καὶ μετ' ὀλίγον ἔτι σως, εἰδήσεις τῶν παραλίων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, διερχόμεναι τὸν νέον κόσμον καὶ τὸν ἀτλαντικόν, θέλουσι φθάνει ἐν βραχῇ διαστήματι εἰς τὴν Ἀγγλίαν!

ΑΣΤΕΙΟΤΗΣ.— Ἀξιωματικὸς τις τοῦ Ἀγγλικοῦ πλοίου, Μαρία Ἄννα, φθάσας πρὸ τινῶν μηνῶν εἰς τὸν λιμένα τῆς Λιβερπούλης, ἐμήνυσεν ὄρας τινὰς μετὰ τὴν ἐλλυμένισιν εἰς τὸ Τελωνεῖον, ὅτι ὁ τελωνιακὸς φύλαξ δὲν ἐπεσκέφθη τὸ κιβώτιον ἐνὸς τῶν σημαντικωτέρων ἐπιβατιῶν. Τὸ Τελωνεῖον ἐξεῖλεν ἀμέσως ἐπιθεωρητὴν εἰς τὸ πλοῖον, ὁ οὗτος ἄμα ἐπιβάς, ἠρώτησε ποῦ εἶναι τὸ κιβώτιον τοῦ σημαντικοῦ τούτου ἐπιβάτου. Ὁ δὲ ἀξιωματικὸς ἔδειξε πρὸς αὐτὸν μέγαν ἐλέφαντα τὸν ὅποιον μετεκόμισε τὸ πλοῖον διὰ τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου. Ὁ ἐ-

(1) Ἴλη ῥητινοειδὴς ἐξαγομένη ἀπὸ δένδρων φυομένων κατὰ τὰς Ἰνδίας. Διὰ δὲ τὴν συγκομιδὴν αὐτῆς, δὲν χαράσσεται ἀλλὰ κόπτεται τὸ δένδρον, μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ ξύλου τοῦ ἐποίου εὐρίσκειται συμπεπηγμένη ἡ γούτα πέρικα.

πιφειρητής, ἐκὼν ἄκων, ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ γέλωτα, τὸν ὁποῖον ὑπῆγε καὶ μεταδόσῃ καὶ πρὸς τὸν ἐπιστάτην του ὡς ἄλλο τελωνιακὸν δικαίωμα.

“ΟΝΥΧΕΣ. — Ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν ἐκὸς ἀνθρώπου φθάνουσιν εἰς τὸ μεγαλύτερον μέγεθος αὐτῶν ἐντὸς τριῶν μηνῶν καὶ ἡμίσεως. Τοῦ ζῶντος ἄρα ἐβδομήκοντα ἕξ ἔτη οἱ ὄνυχες ἀνανεοῦνται 186 φορές. Παραδεχόμενοι δὲ ὅτι ἕκαστος ὄνυξ ἀποκτᾷ ἕκαστε ἡμίσεως δακτύλου μήκος, ἐπεται ὅτι αὐξάνει κατὰ τὸ ἀνωτέρω διάστημα, ἐπὶ πόδας καὶ ἐννέα δακτύλους· ὁλοὶ δὲ ὁμοῦ οἱ ὄνυχες, δηλαδὴ, καὶ οἱ δέκα, λαμβάνουν αὐξησιν 77 ποδῶν καὶ ἕξ δακτύλων.

(Ἐκ τῆς Πανδώρας.)

ΠΟΙΗΣΙΣ Ο ΕΡΗΜΗΤΗΣ.

Εἰς ἔν χλοῶδες ὄρος ἀνέβην
Κατὰ περίπτωσιν εὐρεθεῖς,
Καὶ εἰς καλύβην τινὰ κειμένην
Νὰ φθάσω ἤθελα παρευθῆς.

Ἦιον ἐσπέρας· λαμπρὰ Σελήνη
Ἐκαταφώτιζε τὰ βουνά,
Κ' ἠ νύξ δρομαῖα βίαιον βῆμα
Ἐκεῖ ἐφαίνετο νὰ πλανᾷ.

Ἡ τερπνοφόρος ἔπνεεν αὔρα
Τῷ ὄντι ἦτο Θεοῦ χαρὰ,
Καὶ δὲν ἠκούετο τίποτ' ἄλλο
Εἰμὴ τοῦ κόρακος ἠ ἀρά,

Καὶ ἐν μουρμούρισμα ὄρακίου
Ὡς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βενουῦ
Τασαῦτα ἄλλα ἐθωροῦντο
Κάλλη, δωρήματα τ' οὐρανοῦ.

Εἰς τὴν καλύβην ἐκατοικοῦσεν
Εἰς γέρον ἅγιος ἀσκητής,
Ἀναγινώσκων μετ' εὐλαθείας
Τὴν θείαν βίβλον τῆς ἀρετῆς.

Μ' ἔδειξε τ' ἅγιον πρόσωπόν του
Ἡ τῆς Σελήνης μαρμαρυγῇ
Τὸν πλησιάζω μὲ πλησιάζει
Τεῖνει τὴν χεῖρα καὶ μ' εὐλογεῖ.

Ἦθος μ' ἐφάνη εἰλικρινείας...
Τὴν χεῖρά τ' ἔλαβα ν' ἀσπασθῶ,
Καὶ κατὰ μίμησιν, ἐρημῆτου
Χιτῶνα εἶπα νὰ ἐνδυθῶ.

— Εἰπέ με, πάτερ, παρακαλῶ σε
Εἰπέ με, λέγω, θὰ δυνηθῶ
Σ' τὴν ἐρημίαν νὰ κατοικήσω
Χωρὶς κινδύνους νὰ πτωθῶ ;

— Παιδί μου, λέγει, τί ἐμποδίζει
Αὐτὰ τοῦ κήπου τὰ πετεινά,
Νὰ ζῶσι βίον ἐδῶ μονήρη
Καὶ νὰ συγχαίρουν παντοτεινά ; ..

Ἦκουσα, φίλοι, τὰς συμβουλὰς του
Καὶ ὠφελήθην, τ' ὁμολογῶ,
Κ' εἰς τὰς ἐρήμους κηθάραν κρούων,
Θεὸν τὸν Πλάσῃν δοξολογῶ.

N. K.

Αἱ εὐχαί μας, τέλος πάντων, εἰσηκούσθησαν καὶ ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις τῶν φιλομούσων Ἀξαριωτῶν, ὡς θετικῶς ἐπληροφορήθημεν, ἔλαβεν ἐπὶ τὰ κρείττω ἐτέραν μορφὴν, ἔλαμβάνει ὡσημέραι βελτιωτικὴν τινα πρόοδον. Εὐελπιζόμεθα νὰ πλέξωμεν λαμπροῦς στεφάνους κατὰ τὰς δημοσίας ἐξετάσεις διὰ τὴν σπουδάζουσαν Νεολαίαν των, συμφώνως μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς παιδείας, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ ἔθνους καὶ ἡμετέρας, καὶ σύμφωνα μὲ τὰς ἀδράς δαπάνας των.

Εἶθε οἱ λόγοι μας νὰ λάβωσιν ἀπαιτικὴν ἠὲ ἀνακάμψεως !

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ.

Τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, 18 τοῦ τρέχοντος, ἄρχονται αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τοῦ διευθυνομένου παρὰ τοῦ ἀξιότιμου Κ. Δημητρίου Μαρκουλίδου· τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν θὰ ἐξετασθῶσιν αἱ μαθήτριά τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου, τὴν δὲ τελευταίαν ὡσαύτως αἱ τῆς δευτέρας τάξεως, τὰς δ' ἄλλας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος κατὰ τὰς ὁποίας θὰ διαρκέσουν αὐταί, μέλλουν νὰ ἐξετασθῶσιν ὅλαι αἱ τοῦ Ἀλληλοδιδασκτικοῦ Σχολείου τάξεις. Παρακαλοῦνται λοιπὸν οἱ φίλοι τῆς παιδείας καὶ τῶν καλῶν νὰ τιμῆσωσι διὰ τῆς παρουσίας των τὸ ἀγλαὸν τοῦτο τῶν Μουσῶν τέμενος, καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας, καὶ πρὶ πάντων εἰς τὰς κατὰ τὰς ὁποίας θὰ ἐξετασθῶσιν αἱ τοῦ ἀλληλοδιδασκτικοῦ Σχολείου τάξεις, ἵνα γνωρίσωσιν ἰδίους ὄμμασι τοὺς ἐκ τοῦ Σχολείου τούτου προερχομένους ἀγλαοὺς καρπούς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ βᾶσις καὶ τὰ θέμεθλα τοῦ ἔθνους,